

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΕΤΟΣ Α^{ΟΝ} (16^{ΟΝ})

Ἀθήναι, Σάββατον, 13 Ἀπριλίον 1919

ΑΡΙΘ. 18 (827)

Ο ΚΑΗΜΕΝΟΣ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

*Πρὶν ἦσαν: ματάκια μου καὶ φῶς μου,
Καὶ μὲ γέλια περνούσαν τὸν καιρὸ
Τοῦ δροκίζοντιαν: Καμιὰ χαρὰ τοῦ κόσμου
Χωρὶς Ἐσὲ ποτὲ δὲ θὰ χαρῶ
Πρὶν τοῦλεγε: Χρυσάφι μου, διαμάντι,
Μαζί σου καὶ σὴν Κόλαση τοῦ Δάντη!*

*Τώρα πάρθηκαν κι' ἄλλαξε τροπάρι,
Δίχως κλάρες βδομάδα δὲν περνᾷ.
Μοιρολογᾷ: Νὰ πέθαινα μακάρι,
Σωπαίνει καὶ τὶς πλάτες τοῦ γυρνᾷ.
Τώρα τοῦ λέει μὲ μούτρα ξυνομένα:
Μήτε καὶ στὸν Παράδεισο μὲ σένα!*

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΑΝΟΙΞΗ

*Ανοιξη, Μάρτης ἡδονικός με τὴν χλιαρὴ ἀνάσα καὶ τὰπαλὸ τὸ χᾶδι τοῦ μυρωμένου ἀγεριοῦ.

Ἄλογυρα, σὸ συναρπαστικό, τὸ φλογερὸ τοῦ ἡλιου φίλημα ὀργιάζει τῶν λουλουδιῶν τ' ἀτέλειωτο καὶ τρελλὸ μεθύσι.

Τὸ μικρὸ κι' ἀκαλλιέργητο περιβόλι με τὰ ψηλά χορτάρια ὅπου εἶμωνα ξαπλωμένη, ἀπὸ χρώματα πλημμυρῶσε κι' ἀπὸ εὐωδιές κ' ἕνας πόθος παράξενος γιὰ μιὰν ἀπειρη γλυκεῖα ἀπόλαυση λὲς καὶ φτερούγιζε στὸν αἰθέρα γύρο, καὶ φανερωνότανε καὶ στίς παραμικρότερες τῆς φύσης λεπτομέρειες.

Γεμάτος ἀπὸ τρελλὴ πιδυμιά, ὁ ζηλιάρης κισσὸς ἐπνιγε τὸ δέντρο με τὰ σφιχταγκυαλισμάτα του, καὶ σερόντανε ἀχόρταγος ὡς τὰ πιὸ ἀπόμακρα κλαδιὰ νὰ τὰ τυλίξει καὶ αὐτὰ στ' ἀγκάλιασμά του τὸ παθητικό.

Ἡ παρθενικὰ μπαξάνα, με τὰ ὀλόασπρα νυφιατικά φορέματά της, με μιὰν ἄγνωστη φωτιά πού γιὰ πρώτη τὴν αἰσθανότανε φορὰ, ξαπλωνότανε δειλὰ στοὺς γύρω κήπους, κι' ἔπειτα, πιὸ θαρρετὴ, σκέπαζε με τοὺς ἀπαλούς χαϊδευτικούς λουλουδέσιους τρηπέλος, τὰ δέντρα, ὅπου σκαρφάλωνε καὶ γέμιζε τὸν τόπο με τὴν χλωμὴ, μαγεύτρα ὁμορφιά της.

Διγίζοντας σὸ ἑλαφρὸ τᾶγέρι φιλοῦσανε οἱ ἐρωτευμένοι κρῖνοι τὴν ντροπαλὴ ἀγριοβιολέττα, ἐνῶ στοῦ ἡλιου τὴ θαλωρὴ ἀντρόπιαστα ξάνοιγαν τὰ τριαντάφυλλα τὰ φλογερά τους στήθια.

Τὰ ταπεινὰ χαμόμηλα ρουφούσανε ζέστη καὶ φῶς, ἀναδίνοντας τὴ χαρακτηριστικὰ τους μυρουδιὰ καὶ ματοβάφανε τὴν πρασινάδα οἱ παπαρούνες, ἐνῶ οἱ μαργαρίτες λὲς καὶ μετρῶσαν μόνες τὰ ἄσπρα πέταλά τους, περίεργες νὰ μάθουνε τὸ αἰῶνιο τῆς Ἀγάπης μυστικό.

Καὶ μοσχοβολοῦσαν μεθυστικά οἱ ἀνθισμένες πορτοκαλιές: λεπτὸ κι' εὐγενικὸ σκορπίζανε τῆς πασχάλιας τὸ ἄρωμα, ἐνῶ ἡ πλουσιόχρωμη θιόλα, λουλούδι μυστικόπαθο πού θυμίζει λιβάνι καὶ θυματό, ἔχνε γύρω τὴν ἐκνευριστικὰ τῆς εὐωδιά.

Στὰ κλαδιὰ ἀδιάκοπα ἐφιλιούντο τὰ πουλιά: ἀποχυνωμένα λαζόντανε τὰ σαιμιαμύδια, κι' οἱ ἀνθολόγες μέλισσες πετοῦσαν ἀπὸ λουλούδι σὲ λουλούδι, ἀφίνοντας ἐπάνω τους τὴν γύρη ποῦχε στὰ φτερά τους μαζωχτεῖ, ἀσυνείδητά τους, κίνοντας ἔτσι τῆς Μητέρας Φύσης τοὺς ψηλοὺς κ' εἰσρηγετικούς σκοπὸς.

Κ' ἐγὼ μὲ τὰ μέλη κουρασμένα, ξαπλωμένη στὰ ζεστὰ χορτάρια, βρέχοντας τὴ μυρωδάτη γῆ με δάκρυα πού κλοῦσαν δὲν ξέρω κ' ἐγὼ γιὰτί, αἰσθανόμωνα μέσα μου, βαθειά, ἕνα πόθο ἀπροσδιόριστο, μιὰν ἀπειρη λαχτάρᾳ καὶ σιγά-σιγά, στίς πιὸ βαθιές τοῦ σώματός μου ἴνες, καὶ σ' αὐτὰ τὰ πιὸ αἴλια ἄδυνα τῆς ψυχῆς μου, ἄρχισε νὰ χύνεται ἡ πιὸ συνταραχτικὴ καὶ δυνατὴ καὶ γλυκεῖα ἀπόλαυση. Κι' ὀλόγυρά μου, σὸ φλογερὸ τοῦ ἡλιου φίλημα, ξακολουθεῖσε ὀργιαστικό τῶν λουλουδιῶν τὸ τρελλὸ μεθύσι.

*Ανοιξη, Μάρτης ἡδονικός με τὴν χλιαρὴ ἀνάσα καὶ τ' ἀπαλὸ τὸ χᾶδι τοῦ μυρωμένου ἀγεριοῦ.

ΕΛΜΙΝΑ ΠΑΝΤΕΛΑΚΗ

ΣΤΗ ΜΑΝΝΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ

"ὦ! γέροι ἔσεῖς, ποῦ φεύγετ' ἕνας ἕνας καὶ κάνετ' ἀδειανὰ τὰ σπιτικά μας, κι' ἀφήνετε μιὰ πίκρα στὴν καρδιά μας, ὦ! ἴσοιοι ἀγαπημένοι, ὅλοι ὡσάν ἕνας!

"Ἔτσι καὶ Σὺ, γερόντισσα ἀκριθὴ μου, φεύγεις γιὰ τὸ αἰῶνιο τὸ ταξεῖδι ἀφήνοντας σὸ γυιὸ Σου δαχτυλίδι με τὸ πυρὸ ρουμπίνι, τὴν Ἀγάπη!

— "Ἔτσι, ὅπως ἐπρόσφερες μιὰ μέρα Στὴν ἄλλη τὴ μητέρα, στὴν Ἑλλάδα, τὸ γυιὸ Σου, διαμαντόπετρα, κ' Ἐκεῖνος τοῦ πόθου του ἀνεμίζωντας τὴ δάδα πάει νὰ τῆς φέρει πίσω τὰ χαμένά τὰ ξεχασμένα, τὰ μισσοθυμένα τραγούδια, ποῦν' ἀπ' τὸ δικό της αἶμα, καὶ ζωντανεύνοντάς τα, νὰν τ' ἀπλώσει σὸ ἴδιο τους τὸ φῶς, καὶ στὸν ἀγέρα!

"Ἄξιε τεχνίτη, κάμε νὰπαλύνει καὶ τῆς Μαννούλας σου ὁ ὕπνος με τὸν ἦχο, κάμε τὸ χῶμα της νὰ μὴ βαρύνει με μαρμαροστολίδια καὶ λουλούδια, γιὰ νὰ μποροῦν γλυκὰ νὰ τῆς ξυπνοῦνε τὸ χτύπο τῆς καρδιάς, τὰ θλιβερά σου, τ' ἀμάραντα Ρωμέτικα τραγούδια!

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ